

שיקנין 91
גבעתיים.

רב ביכנ"ס וראש הכולל הרב משה גבאי שליט"א

תפארת צב"י

כולל "מלכות שבתפארת"
ע"ש אלימלך ומלכה שוימר

פרשת תולדות

עלונו מס': 286

הזה. אומר הרב, בא נראה איך נראה העולם הזה "המיוחד" של עשן, עוד אשה ועוד אשה ועוד אשה... כך מצויין בתורה כמה וכמה נשים שהיו לו לעשו. ובסוף נאמר בתורה שרבקה הלבישה את יעקב את בגדי עשו החמודות אשר אתה בבית. מה קרה מי מאתנו שנוי ועדיין שומר על החפצים שלו אצל אמא...?

אלא אומר רש"י וזה מדהים! לא משנה כמה נשים יש לו, בכל זאת בשעת האמת כשצריך לסמוך על משהו, עשוי ידע מה הסחורה שלו ולא סמך על אף אחת מהן, והפקיד את מה שחשוב בו אצל אמנו שלו. כך בדיוק נרשאה העולם הזה של הרשעים חבריו של עשן, נראה שהוא שמח ומאושר אך הכל רק כלפי חוץ! הולך כאילו "לבלות..." אבל ה"בילוי" הזה הוא להתבלות כמו בגד בלוי! כי מרגיש בתוכו מסכנות וחיי ריקנות, וכל חייו רודף אחרי אושר עלום ושכח.

עלם ונצים עוד קצת להבין מה זה עולם הזה של הרשעים... נאמר בהמשך בתורה "וילך אל ארץ מפני יעקב אחיו!" מה העניין? ארץ ישראל כיום מכילה כעשרה מיליון תושבה (עוד לפני הסיפוח של עזה...) ועשוי לא מצליח למצוא מקום יחד עם יעקב! מסביר הרב גלינסקי תשובה על פי סיפור מדהים! ומספר שהיה לו חבר נעורים שנשר בשלב מסויים מהדת וחיי תורה ומצוות, והתגרר בעיר גבעתיים. פעם כשנפגשו, הזמין אותו הרב גלינסקי לבוא ברגל אליו לסעודת ליל שבת. אך לבסוף הוא לא הגיע!...

שאל אותו אחר השבת למה לא באת? והתשובה שלו מדהימה! אמר לו, יצאתי ברגל לכיוון הבית שלך, רק התקרבותי לבני ברק לא יכלתי לעמוד בוה... אני חי כמו כלב, ילדים לא מבדדים, רק עם אשתי או כבר גרוש... גם המצב הכלכלי לא מצליח. היה קשה לי לבוא לעיר שיש שם אנשים מאושרים שחיים על פי הדרך שהייתי בה ועזבתי.

וזו התשובה! יש מקום די והותר גם לעשוי! אבל הוא לא יכל להכיל את זה, לראות את הטוב של יעקב, את הנחת, את חיי המשפחה המסופעת והמחונקת והמכובדת, והוא מסתובב עם ארבע מאות מחבלים וחי ללא תוכן... מזה הוא רצה לברוח לא לראות את זה. ואת זה העולם לא יכול לראות את הטוב ואת החסד של עם ישראל. את הנתינה והאהבה, ולכן כשמוצא הזדמנות להראות שאנחנו כמותם חיינו הוא ייתפס בזה בלי לתת לעובדות

"ויגדלו הנערים ויהי עשיו איש יודע ציד איש שדה ועקב איש תם יושב אהלים"

מדהים אותי לפעמים לחשוב מה חושב לעצמו אותו יהודי שלא נמנה על בעלי אמונה בה' יתברך, האמת כבר אין רבים כאלו... אבל בכל זאת. כשהוא רואה את השנאה העצומה של חיות האדם בטבח הנורא, הוא שואל רגע, למה? מה עשיו להם? וזו היא מתחיל לתרץ כנראה זו האדמה שלהם ואנחנו פולשים, זכות השיבה... אלא שאז אני שואל, רגע, והיטלר ימ"ש מה רצה אז... היה לנו אדמה או מדינה? ובתקופת האינקוויזיציה מה רצו? ומאות ואלפי שנים רודפים את היהודים מה אז?

חז"ל אומרים 'הר סיני' למה נקרא כך? שירדה שנה לאומות בהר סיני שקיבלו את התורה. עד היום חשבתי שהם מקנאים בעם ישראל שיש להם תורה, ולהם אין. אך לאחרונה ראיתי פירוש מדהים! אותו פירש הרב גרשון אדלשטיין זצ"ל. לא התורה מפריעה להם, אלא ההתנהגות של עם ישראל, רחמנים, ביישנים, גומלים חסדים, בין אם לתברו, הם לא יכולים לסבול את זה כמה אנחנו כבני אדם מוצלחים הרבה יותר מהם!

ברותי לפתוח עיניים! כל העולם תורף איך אנחנו טובים בעזה ועוד... מה קורה כאן? מאוד פשוט! בדיוק לרגע הזה הם ממתנינים כבר שנים, להוכיח שאנחנו לא כאלו טובים, וגם אנחנו יודעים "לרצוח..." האמת לא מעניינת אותם, הם כבר שימונו את המטרה! והכל מתחיל כבר ביננו! ישמעאל, עשיו, יש היסטוריה של מעשי רצח ותינובו. אנחנו לפחות יודעים מי אנחנו באמת, מה זכינו, מהי דרך התורה המלמדת אותנו להיות בני אדם!

"ויגדלו הנערים", בהתחלה כולם נראים ילדי חמד... אבל כשגדלים או אז מתגלה הפרצוף האמיתי, מי רוצח ומי איש תם יושב אהלים.

אצל עשן נאמר פעמים איש. "איש יודע ציד איש שדה", ואצל יעקב פעם אחת, "איש תם יושב אהלים", מדוע?

התשובה פשוטה! עשן הוא בעצם שני אנשים, הוא די פרצופי! בבית הוא שואל את יצחק איך משקרים את המלח. אבל כשהוא בחוץ ה' ירחם, מנחם להיות באזור... רוצח, נוף, וכמו שאמר חז"ל "והוא עיף" חמש עבירות עשה אותו היום.

מבאר הרב גלינסקי זצ"ל, אמרו חז"ל שיעקב ועשו חלקו ביניהם, יעקב מקבל עולם הבא, ועשו מקבל עולם

זמני השבת

- הדלקת נרות: 16:18
- צאת השבת: 17:18
- זמן ר"ת: 17:51

זמני תפילות בביה"כ

ימות השבוע:	יום שבת:
שחרית: 7:30	מנחה ער"ש: 16:20
מנחה גדולה: 13:15	שחרית: 8:00
מנחה קטנה: 16:20	מנחה שב"ק: 16:09
ערבית: 16:40	ערבית מוצ"ש: 17:18

שיעורי תורה:

א - ה: 8:10 - 9:00 - שיעור גמרא מסכת בבא בתרא עם הרב משה גבאי.

א - ה: מיד אחרי תפילת ערבית - עם ר' יהודה עובדיה. מסכת ברכות

ב: 20:00 - 21:45 שיעור ביזרע שמשוין עם ר' יצחק לוריא טהור.

שבת: גמרא והלכות שבת - 15:10

אקטואליה בפרשה

"מתכוננים לשבת..."

שיעור פרשת שבוע מתקיים כל יום חמישי בשעה 20:00

ע"י הרב **מושה גבאי שליט"א** כולם מוזמנים.

שיעור גמרא כל בוקר במסכת בבא קמא מהשעה 8:10 - 9:00 ניתן להתקשר לשאלה והתייעצות לטל' 052-7622517

שאל את הרב

אם עקפתי על פני ונא עתי במקום אחי צפיק 'עפלה' אחשני

כניסה לפניך או לא עיתך האם חובה לשים בהם מצופה

האם אותך לחמם לחם ולאכול עם חלב בפלאטה של שבת

אם כשעקרו את העץ עקרו אותו עם גוש אדמה סביבו שיכול לחיות עם כמות עפר זו לבדה, הרי שאין צריך למנות שנות ערלה מחדש. אך יש בזה פתרונות וייתיעץ עם חכם.

כניסה לחדר המדרגות חייב במזוזה ואפילו עם ברכה. [וטוב לפטור עם פתח אחר שמברך עליו]. וכניסה למעליות שבכל קומה אם יש שם שיעור של שני מטר מרובע המחמיר בלי ברכה, יבורך.

פלאטה של שבת פעמים רבות נוטף עליה דברי מאכל שברובם הם בשריים. וכדי לחמם עליה לחם יש לנקות אותה היטב. ולחמם דבר חלבי תוך תבנית מותר, אך ממש עליה טוב להחמיר.

בתי הכנסת בראשון לציון היו מלאים במתפללים, חלקם הגדול יהודים שבמשך כל ימות השנה רחוקים, מי יותר ומי פחות, משמירת תורה ומצוות. אך מסורת בית אבא קרובה לליבם והם שומרים את יום הכיפורים בצום ובתפילה. כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם מכל חטאותיכם. התנויות ובתי החרושת בראשון לציון נעולים על מסגר ובריא והכבישים ריקים ממכוניות נוסעות. שבת שבתון אחת בשנה. ניתן היה לספור על אצבעות יד אחת את אותם אלה שהרשו לעצמם לחלל את קדושת היום. אחד מהם היה יעקב פלדמן, שניהל מסגרייה בתוך המוסך הגדול שבעיר. חבל היה לו למר פלדמן על יום העבודה הזה לאיבוד כי עם יום הכיפורים, ועם כל דבר ששייך לרוחניות, כבר איבד כל קשר. במוצאי היום הקדוש, בזמן שהעולם ממהרים לבתיהם לשבור את הצום ולאכול בשמחה את לחמם, יעקב פלדמן חזר לביתו מהמוסך והתכונן לשינה. מחר עוד יום עבודה...

ניסה יעקב לאומר משהו אבל החזון איש התעלם ממנו. הניח את ידיו על השולחן, הרכין את ראשו עליהן ונראה היה כאילו הוא מתנמנם. עשר דקות שהה מרן החזון איש כך שראשו רכון על ידיו. ואז הרים את ראשו בבת אחת ואמר ליעקב. "יש לך זכות מיוחדת היות ועשית פעם בימי חיך מצוה גדולה ועצומה ולכן שומרים עליך מן השמיים ולאביך ניתנה רשות לעורר אותך לחזור למוטב. התדע איזו מצוה שומרת עליך?"

החזון איש לא קיבל את התשובה. "אני מדבר על מצוה רבתי שעשית בימי נעורך כשעדיין היית ברשות ההורים בעיירה שבה נולדת". "כן", ניסה יעקב, "הייתי צייתן מאוד להוריי, עשיתי ככל רצונם, באותם ימים". "הזכות שמלווה אותך היא בגלל שהבאת ילד יהודי לקבר ישראל, במסירות גוף ונפש". הזיכרון הזה היכה בו, בבת אחת: היה זה בתחילתה של מלחמת העולם השנייה.

בשנת ת"ש בערך. מחוז מרמורש טרם נכבש ורוב הגברים גויסו לצבא המדינה. רבי חיים מרדכי פלדמן לא גוייס בינתיים ונותר בביתו שבעיירה דנילוב. ערב אחד, באותם ימי מתח, נקשה אישה יהודייה בדלת בית משפחת פלדמן וספירה שהיא מגיעה מהכפר השכן, שם נפטר ליד יהודי אחד ואין מי שיביאו לקבר ישראל. אביו, ר' חיים מרדכי לא יכול היה לצאת מביתו מסיבה מסוימת וביקש מבנו יעקב שזה עתה נכנס למצוות. "לך בני אל הכפר הסמוך והבא את הילד לבית הקברות שאצלנו". יעקב חשש. "אבל עליי לעבור את היער הלך וחזור עתה בשעת ליל, והיער הלא יש בו זאבים ושאר חיות רעות..." "לך, יעקב", שכנעו אביו, "מצווה עצומה ונדירה, חסד של אמת, נפלה לידך. לך בני, והי' ישמרך". הוא הלך אל הכפר והגיע בעיצומה של ה'התרה' שנערכה לילד הנפטר. סייעו בידו להניח את הנפטר הקטן על גבי לוח עץ ולקושרו היטב. הוא העמיסו על כתפיו ויצא אל היער.

הנער חזר לביתו כשעה לאחר חצות ליל. "אבא בבית העלמין", אמרה לו אמו שהייתה חרדה לו מאז יצא יעקב אל הכפר בשעת ליל. "הוא עוסק בכריית קבר לילד הנפטר שהבאת". הוא מיהר עם הילד המת אל 'בית החיים'. הקבר כבר היה מוכן והוא סייע לאביו במצווה הגדולה. מאז חלפו שלוש עשרה שנים בערך, והוא כבר כמעט שכח את אותו לילה כי צרות אחרונות משכיחות את הראשונות. עתה הבין ממרן החזון איש, שבזכות המצווה הזו הייתה לאביו הרשות לבוא ולהזהירו. יעקב פלדמן לא עזב את ביתו של החזון איש עד שהבטיח לו בהן צדק שלא ישוב לכסילותו והיה ליהודי ירא ושלם. לימים כשסיפר את סיפור חייו, הוסיף והצהיר נרגשות:

מעיד אני על עצמי, שכשלא שמרתי שבתות וימים טובים, הייתה קללה רודפת אותי. ככל שעבדתי והרווחתי - כך הפסדתי עוד יותר ושקעתי בחובות שהלכו ותפחו. אך מאז ששבת לי לצור מחצבתי ולדרכי אבותיי ולשמירת שבתות ומועדים כהלכתם, חש אני ברכה במעשי ידיי ויש לי רחבות ושפע של פרנסה..."

[מתוך עמק הפרשה]

יעקב ניסה להתעלם, ולהמשיך בסדר יומו הקבוע ללא שינוי. השבוע חלף, וכנסה השבת, וכחרגו הוא מיהר אל בית הקפה שבו נהג לבלות בלילות שבת. אחרי שעה קלה חש עייפות ופנה לביתו. נכנס וניגש להדליק את מכשיר הרדיו לשמוע חדשות קודם לכתו לישון, ואז, בטרם הזיז את המתג נשמע קול מאחוריו: אהה! אתה ממשיך וחוטא! הוא הסתובב לאחור ולחדרתו הנוראה רואה הוא את אביו לבוש לבן, בקיטל ובטלית, כפי שנראה ביום הכיפורים של אז ובחלומות של הלילות האחרונים. "בני, אל תחשוב שזה חלום", אמר לו אביו, "באתי להזהריך שתשוב מיד אל דרך היהדות שבה גידלתי וחינכתי אותך. אם תמשיך ותתעלם - יהיו חיך כרותות".

אלא שהיצר הרע וההרגלים חזקים עד מאוד, לעיתים גם יותר מחזיונות שלאחרי החיים. יעקב אמנם נמנע מלהדליק אש, אך לא וויתר על הוללות השביעית עם חבריו בשבת אחר הצהריים. כששב ממנה הביתה, פתח את הדלת ונדהם לראות אור בוקע מאחד החדרים. כשעזב את הבית, לא היה איש בבית והאור שבחדר הפנימי לא פעל. כאשר נכנס אל החדר, החניק צווחת בהלה. שוב היה אבא שם במלוא הדרו, עטוי בקיטל ובטלית. האב שב על דבריו מאמש וציין שזו הפעם האחרונה שבה להזהירו. יותר לא תהיה לו רשות מן הממונים בשמירת לרדת לעולם הזה. יעקב פלדמן כבר לא ישן אותו לילה. החלומות, וההתגלות בהקיץ שחווה, החלו מכרסמים בגשמתו שבמשך השנים פרקה עול תורה ומצוות. כל הלילה התהפך על משכבו ולא מצא לנפשו מנוח, חרדה גדולה השתלטה עליו. "יש לך שנים כרותות" - שבה אהרתו של אביו המנוח בחלום ובהקיץ והדהדה בראשו.

גמלה בליבו החלטה, מחר בבוקר יסע לבני ברק אל הגאון החזון איש שעליו שמע רבות. "לא אספר לו כלל על התנהגותי ומעשי. אספר לו רק על חלומות הביעותים והחזיונות שתוקפים אותי ואבקש סגולה או תפילה להיפטר מכל אלו שהלא מה למתים מן השמיים לבוא ולהטריד את החיים אשר על פני האדמה?!" אמר ועשה, ונסע מראשון לציון לבני ברק. עמד בפתח ביתו של מרן החזון איש. ניסה לדבר בראשו את מה יאמר ומה לא יאמר, את מה יגלה או יסתיר. אך באותו הרגע שבו ראה החזון איש את העומד מולו, זעק לעברו בכאב עצור: "אהה, חוטא הנך!! עובד בראש השנה ויום הכיפורים, לאביך המנוח אין מנוחה בגינך, כי שנותך כרותות!" יעקב פלדמן נותר לעמוד כמסומר למקומו. הוא הכיר היטב את המילים הללו שאותן האל שמע מאביו כמה פעמים. מה זו? נבואה? או אולי אביו בא בחלום גם אל הגאון החזון איש?

בניין עדי עד:

אמרו חז"ל "העולם הזה דמי לבי הילולא חטוף ואכול חטוף ושתוי..." פירוש העולם שלנו דומה לחתונה הנצלה ותחטוף לאכול מה שתספיק. לפי פשוטו. הסברים רבים נאמרו בזה ע"י המפרשים, אולם מה שנוגע לפינת הנישואין שלנו הוא... אמרו פעם שלהתחתן זה כמו ללכת למסעדה... כשמגיע המלצר אתה מזמין מה שאתה רוצה. אבל מחר מאוד כשאתה מגלה מה חבר שלך הזמין, אתה מתחרט למה גם אתה לא הזמנת את זה... אם אתה עוסק בלהבטיח אל האחר, מי זו אשתו, ומה הוא קנה, היכן הוא גר, כמה הוא מרוויח, אצלך כל העולם כמו האוכל במסעדה... זה מתכוון לכישלון! גם בשלום בית אך לא רק, כל חיך נתונים לקנאה ושנאה ותחרות, המוציאים את האדם מן העולם: אבל אם אתה מתעסק בכלים שהבורא נתן לך, וראשך נמצא באשה המופלאה שהשדכן היחיד והגדול בעולם זיווג לך, כאן הסיכוי שלך להצלחה עולה על הכול!!!

לע"נ:

- *אמה בת אסתר * יוסף חיים בן מסעודה * תמר בת מטילדה
- * משה הרש בן אידל * ר' חיים בן גדריה * ג'וליה בת טינה * מוטי
- * מרדכי בן מרי הי"ד * תקווה רימה בת נעימה * עמנואל בן יונה
- * דוד * ר' אלימלך ב"ר יוסף * מלכה בת ר' אשר זליג הלוי * נחמה
- * בת חיים פרידר * משה לוטפולה בן מלכה *

פינת ההלכה:

דיני נטילת ידים שחרית:

- * נוטל בבוקר לסירוגין שש פעמים כל יד שלוש. ויש מחמירין שמונה, ד' כל יד.
- * בימי החורף שרוצה ליטול במים חמים יזהר שלא תהא יד סולדת מהם.
- * מי שיש לו גסס או תחבושת על ידו, יטול רק את היד שיכול ויברך בכל זאת "על נטילת ידיים".
- * אם היה ער כל הלילה יטול ידיו בבוקר ללא ברכה, שיש בזה מחלוקת אם חייב.
- * אם אחר שנטל ידיו נגע בזה שלא נטל, חוזר ונוטל את ידיו.
- * יקפיד לחנך את ילדיו גם הקטנים ליטול ידיהם כל בוקר כדן. ויגדלו בטהרה.
- * כמובן שאין ללמוד או לומר תפילות לפני נטילת ידים [חוץ ממודה אנן], מכל מקום אם שמע לפתע קדיש או קדושה חייב לענות, רק ישפץ ידיו בבגדו קודם.

זכות העלון:

- * להצלחת ליאור בן שלמה * ועדי גל בת חיים * להצלחת ערן בן אסתר ושירה מרים בת צופיה ומשפחתם * רפואה שלימה ליונה בת מרים * רפואה והצלחה לאליעזר בן נעמי ואסתר בת אמה * עדי בת יונה חזרה בתשובה * להצלחה ובריאות עומר ואוהד בני חגיית * לרפואת ברכה בת מימי סימי *